

L'ESPERA

per MIQUEL ESTRADÉ

L'Advent és de les èpoques més suggeridores de l'any litúrgic; té un no sé què d'encís que la fa única; en part deuen ser els textos de la litúrgia, bellíssims, lírics moltes vegades; les paraules del gran poeta que fou Isaïes, una de les figures centrals d'aquestes quatre setmanes, ressonen encara avui amb tot d'evocacions que ens enlairen de meravella en meravella. En part ho fa també la idea bàsica que la mateixa paraula Advent expressa: una espera, un temps d'espera i d'esperança, en el qual ens delim, confiats i il·lusionats, per la vinguda de Jesús, el Salvador.

Aquesta espera i el desig que l'acompanya, els traduïm en paraules que de vegades són una senzilla i tranquil·la expressió de la nostra certesa: *el Senyor vindrà!*, i de vegades es tomen un clamor insistent, gairebé un crit de socors: *veniu, Senyor!* Aquestes dues frases resumeixen els dos tipus de pregària que dominen l'Advent: *el Senyor vindrà!* és un anunci meravellat que ens duu a contemplar la bondat del nostre Déu; perquè la vinguda del Senyor és fruit de bondat i d'amor. Si les multituds glorificaven Déu en veure els miracles de Jesús, nosaltres el glorifiquem en l'anunci de la seva vinguda pel Nadal. Fruit de bondat i d'amor, aquesta vinguda, vista des de Déu, és gratuïta; mirada des del nostre lloc i de la nostra situació, era necessària, aquesta vinguda, perquè calia que algú ens salvés, ens alliberés, comunicés un sentit ple i inesborrable a les nostres vides. I la necessitat fa que ens exclamem: *Veniu, Senyor!*

Visquem l'Advent amb la mirada endavant, fidels al petit moment de cada dia, confiats en tot el que el Senyor ja ha fet. Vindrà el Nadal, i amb unes noves coordenades començarem el cicle de memòria, presència i esperança. I així tota la vida, fins que aquests tres components es fondran en un present únic, etern. Serà la vida per sempre, sense advents ni naldals, ni quaresmes ni pasqües, sinó només Déu que ho serà tot en tots.